

C:\Users\Plazma\Desktop\308\Kostiha_VladimIr-Povidky.PDB

PDB Name: Kostiha_VladimIr-Povidky
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.2.2004
Modification Date: 16.2.2004
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

VLADIMÍR KOSTIHA

TAK POJĎ, BRACHU, UDĚLÁME Z TEBE BEJKA!

Sbírka - Hosté z planety lidí

Ten rod byl na tom odjakživa špatně. Kdysi dávno, v hluboké propasti dějin, tomu možná bylo jinak, ale Brach nenašel ve své genetické paměti zmínku, že by se jim vedlo někdy lépe. Uvědomoval si sice, že jim bylo dopráno žít, zatímco tisíce jiných rodů, které si užívaly do poslední chvíle volnosti, dopadly hůř, byly vyhubeny jedovatými látkami nebo jednoduše vyvražděny, a stovky dalších rodů podobný osud čekal v blízké budoucnosti. Ale co to bylo za život, když sestával jen z hrubých nadávek, bití holemi a bičí, nucených prací a bezpočtu dokonale promyšlených ukrutností, o jejichž rafinovanosti jste si mohli učinit ucelenou představu teprve tehdy, když jste ji zakusili na vlastní kůži.

Brach nevěděl, kolik mu bylo, když začal vidět věci na této planetě v pravém světle. Pamatoval si jen večer, kdy je jako každého jiného večera v teplejší polovině roku zahnali dovnitř a připoutali řetězy ke stěně. Vzpíral se, neboť si chtěl ještě zadovážet s kamarády, ale máma mu tiše domluvila: "Stůj klidně, synku, ať nepoznají, že jsi bystřejší než ostatní. Musíš se toho hodně učit. Chovej se nenápadně a dříve se dobře kolem sebe. Jen tak můžeš zvítězit."

Brach mámu poslechl. Díval se a sál do sebe nespravedlnost, která rdousila jeho rod tisíciletí za tisíciletím. Čím více toho věděl, tím méně chápal, jak se s tím mohou ostatní smířit. Nenáviděl muže, kteří ho přivazovali. Nenáviděl ženy, které mu nosily jídlo, odporný hrudkovitý ajntopf páchnoucí po chemikáliích, jenž musel pozřít, nechtěl-li pojit hladu. Nenáviděl hlídače se psy, kteří ho vyháněli od jídla dřív, než se mu stačilo rozležet v útrobách. Nenáviděl zápach nedostatečně větraných místností a nenáviděl auta s mřížovanými boky, která vždycky někoho odvezla, ale nikdy nikoho nepřivezla zpět. Nenáviděl prostě všechno, ale nedával to na sobě znát.

Jednoho rána je nevyhnali ven jako obvykle, protože přijel lékař. Důkladně všechny prohlédl a odebral jim vzorky krve. "Tenhle bude určitě největší," ukázal na Bracha, když si uložil náčiní do brašny. "Je zdravý a silný jako – jako býk!" Doprovázel ho muž, kterého všichni poslouchali. Usmál se doktorovu přirovnání a asi minutu Bracha pozorně studoval. "Máte pravdu," mlskl pak znalecky, "necháme si ho na plemeno." Ohlédl se přes rameno k protější stěně, kde byly připoutány Brachovy vrstevnice, a dodal: "Práce bude mít u nás dost."

"Když ho budete dobře krmit," řekl lékař, "mohl by překonat i toho Černého Šampióna za řekou. Podívejte se na jeho hrudník. Dělá tohle řemeslo hezkou řádku let, ale tak nádhernou stavbu kostí jsem ještě neviděl. Kdybych si byl jist, že se o něho dokážete řádně starat, vsadil bych se už teď, že vám do dvou let posbírá všechny ceny v kraji!"

"Nemějte obavy, doktore, my se o něho už postaráme. Jestli nevěříte, přijďte se na něho podívat, až pojedete někdy kolem. Na shledanou!" Potom se obrátil k Brachovi. Odvázal řetězy a poplácal ho přátelsky po zádech. "Tak pojď, Brachu, uděláme z tebe bejka!"

Brach se nerozhodně podíval na mámu, protože tomu nerozuměl.

"Jen běž, synku," řekla mu máma vliďně. "Aspoň budeš mít větší kontakt s ostatními." V jejím hlase jako by zaznělo přání, aby se mu podařilo něco, oč se dosud nikdo nepokusil.

Toho rána viděl mámu naposledy. Jeho kamarády postupně odvezli v autech s mřížovanými boky a žádného z nich již nespatřil.

Muž, kterého všichni poslouchali, doktorovi nelhal. Bracha umístili v oddělené budově a jakmile novému prostředí přivykl, nechávali mu jen volný řetěz kolem krku, aby měl dostatek pohybu. Krmili ho vysoce hodnotnou stravou, o jaké se ostatním ani nesnilo. Pokud bylo venku hezky, honili ho – často na koních – po travnatých stráních nad vesnicí. Rostl a sílil ze dne na den a vychováván ranami bičem získával na divokosti. Několikrát se pokusil utéci, ale kdykoli se přiblížil k drátěnému ohrazení, rozmluvil mu to úder elektrického proudu. Tehdy ještě nevěděl, že utéci není kam.

Když si přivezl první ocenění, zahořel láskou k Zrzce. Zalíbila se mu na první pohled. Byla štíhlá, ale pevně stavěná, takže mohla odolat náporu jeho mohutného těla, a její veliké něžné oči mu jasně dávaly najevo, že jí není lhostejný. Myslel na ni ve dne v noci.

V té době se o něho staral silný červenolící muž s býčí šíjí. Byl na něho hodnější než druzí a jeho náklonnost k Zrzce mu přirozeně neunikla. Nechával je, aby si spolu povídali, ale zároveň dbal pečlivě o to, aby je dělily dráty s elektrinou. Když si byl jejich vztahem jist, ukázal Zrzku muži, který jezdil třikrát týdně na inspekci. "To je ta Brachova krasavice, co

jsem vám o ní povídal. Smím ho k ní pustit?"

Inspektor zalistroval ve svém notýsku. "Počkáme ještě týden. Potom—" Ztišil hlas a chvíli něco vysvětloval. "Rozuměl jste?"

Muž, který se o Bracha staral, se zděsil. "To mu chcete provést hned napoprvé? Vždyť je to surovost! Může z toho dostat infarkt!"

"Uděláme to tak, jak jsem řekl! Ať si zvyká hned od začátku! A vy – žádnou lumpárnu, jasné? Jinak s vámi zatočím!"

Muž s červenými tvářemi zaťal pěsti. Zrudl ještě víc, na spáncích mu naběhly žíly a skrze sevřené zuby procedil: "Vy mizero! Kdybyste něco takového udělal mně, tak vás zabiju!"

"Vy jste najednou ale měkkota!"

"Vypadněte!!"

Inspektor se krátce zasmál, skočil do auta a rychle odjel.

Ten týden se Brachovi neuvěřitelně vlekl, vídal se sice se Zrzkou každý den, ale nemohl se dočkat okamžiku, kdy se jí zmocní. Touha po ní ho rozpalovala a napínala jako ocelovou strunu a kdykoli na ní pomyslel, krev v žilách se mu roztepala, jako by chtěla popohnat čas.

Zato muž s červenými tvářemi byl den ode dne smutnější. Častěji než dříve sedával na kameni před vchodem a u nádoby s odpadky narůstala hromádka nedopalků cigaret. Večer poplácal Bracha smutně po zádech a odcházel domů s hlavou hluboko mezi rameny.

Jednou se objevil pozdě v noci. Chvíli stál ve dveřích, jako by uvažoval, jestli má přivést Zrzku. Potom uslyšel brčení nějakého vozidla a zmizel ve tmě.

Toho rána, na které Brach tak toužebně čekal, bylo krásně od svítání. Slunce, sotva se vyhouplo nad střechy domů, rozpustilo jítň mlhu pozdního léta a rozhazovalo ze své náruče paprsky štědře do kraje, jako by chtělo vyrovnat přírodě studený červenec. Mírný větřík přinášel z nedalekých hor průzračně čistý vzduch, který se vléval do organismu jako živá voda. Venku pod římsou štěbetaly vlaštovky, jež se pomalu chystaly k odletu. Vysoko nad nimi po modré obloze bez mráčku přeletěl trysový letoun a zanechal za sebou bílou stopu par.

Muž, který se o Bracha staral, mu přidal k jídlu několik pikantností. Vyměnil mu řetěz za delší a pevnější a jeho konec zaklesl do silné skoby vedle dveří. Potom se posadil na bedýnku v koutě a zapálil si cigaretu. "Běž sám, Brachu," řekl.

"Já s tím nechci mít nic společného."

Brach vyšel na dvůr. V ohrazení z hrubé kulatiny uviděl Zrzku. Stála tam v celé své kráse a mhouřila oči v dopoledním slunci. Konec jejího řetězu byl namotán na jakémsi bubnu.

Kolem ohrazení se shromáždily asi tři desítky lidí, mužů i žen, a o kus dál, za plotem z drátěného pletiva, natahovalo krky několik chlapců a děvčat.

Inspektor zavřel za Brachem závoru a hlasitě zatleskal. "A toto je náš Brach, dámy a pánové! Také pro něho to dnes bude poprvé! Brachu, představ se obecenstvu!"

Brach zlostně odfrkl a odvrátil hlavu. Jestli neměl někoho z těch kolem rád, pak to byl právě inspektor.

Tělnatá žena s havraními vlasy obdivně vydechla: "Ten musí mít ale sílu!"

"To také má!" řekl inspektor a znovu zatleskal. "Dámy a pánové, dnes se prosím nesázejte, jestli to těm dvěma půjde! Mám pro vás připraveno překvapení!" Obrátil se a zahrozil k plotu: "A vy, usmrkanci, syptejte domů! Tady to nebude nic pro vás!"

Děti poodběhly, ale zanedlouho jejich hlavy opět vykukovaly z trávy.

"Co pro nás máte za překvapení?" ozvalo se hned několik hlasů najednou.

"Nepospíchejte tolik," odvětil inspektor a pokynul mužům u bubnu, aby povolili Zrzce řetěz. "A nyní vám přeji příjemnou zábavu!"

Lidé za ohrazením ztichli a upřeli pohledy do arény.

Brach přistoupil váhavě k Zrzce. Očekával, že je nechají o samotě nebo že se bude v diskrétní vzdálenosti pohybovat několik nezbytně nutných lidí, jako tomu bývalo v jiných případech. Představení, které zrežiroval inspektor, ho zaskočilo. "Co budeme dělat?" zeptal se rozpačitě.

"Nevím," špitla Zrzka. "Já jsem si to taky představovala jinak." Chvíli mlčela a potom sklopila oči. "Musíme to dokázat. Jestli nám to nevyjde, tak mě zabijí."

"Proč by tě měli zabít?"

"Potřebují naše potomky."

"Kdo ti to říkal?"

"Kamarádky. Odvážejí každou, která je neplodná. Žádná z nich se ještě nevrátila."

Brach ohromeně zamrkal. Jeho kamarády také odvezli. Nechali si pouze jeho, aby jim naplodil zdravé a silné potomstvo podle svého vzoru. "To je příšerné!" zašeptal.

"Do toho, Brachu!" zvolal inspektor. "Co tak okouníš!"

"Pojď blíž," pobídla ho Zrzka. "Začínají být netrpěliví."

Brach uposlechl. Vůně jejího těla mu vnikla do chřípí. Sjela z mozku po páteři, zabrněla v nohou a probudila slastné vzrušení, které rychle smazalo realitu za ohrazením.

"Ach!" vzdychlo několik žen, zatímco muži jen rozpačitě přešlápli.

Ale to už je Brach nevnímal. Viděl jen Zrzku, krásnou a ztepilou a vonící a chvějící se touhou a strachem dohromady, a její veliké tmavé oči teď byly celý jeho svět. Sevřel ji v náruči. "Miluji tě!" zachroptěl a chtěl jí to hned dokázat.

Jenže ona mu vyklouzla z objetí. "Ne!" vykřikla zoufale. Bránila se, křičela a kopala, potom už jen plakala, ale řetěz ji nemilosrdně táhl tam, kam Brachův řetěz nemohl dosáhnout.

Brach zařval hněvem.

"Za sebou máš zkušenější krasavici!" zvolal inspektor.

Brach se otočil. Když ji uviděl, zatmělo se mu v očích. "Taková stará tlustá kráva!" chtěl vykřiknout, ale nedostal z hrdla ani hlásku.

"Já za to nemůžu," pípala ta, kterou mu podstrčili. Mohla být docela dobře jeho matkou.

Couvl před ní do protilehlého rohu.

"On se jí bojí!" zasmál se někdo. Ostatní se k němu připojili.

Potom se v inspektorově ruce zableskla injekční stříkačka a zabodla se Brachovi do stehna.

Když se mu afrodisiakum rozběhlo v žilách, bylo mu jedno, s kým bude kopulovat. Potřeboval jen samici.

Když bylo po všem, vrátil se zahanbeně do domu. Kdyby mohl, byl by brečel, aby ze sebe vyplavil ponížení, jehož se mu dostalo, ale cítil ve svém nitru suchou a vypálenou prázdnotu jako ve vyhořelém krbu. Schoulil se do kouta a zavřel oči.

Muž s červenými tvářemi mu dal napít. "Bylo to pro tebe hrozné, vid'?" řekl soucitně. "Umím si představit, jak ti je. Jsi ještě mladý a nevíš, jak někteří lidé dovedou být krutí. Teď spi to ti pomůže."

Večer mu přinesl jídlo. Uklidil v místnosti a sedl si k němu. "Od nynějška budou používat Zrzku k tomu, aby tě rozrajovali. Chceš-li na ně vyzrát, musíš na to jít rozumem, ne silou." Zapálil si cigaretu a aniž si všiml, že inspektor stojí ve dveřích, pokračoval: "Myslím, že mě teď budou hlídat. Musím být opatrný, Brachu. Ale neboj se, nějak to už zařídím, abys byl se Zrzkou sám."

Příštího rána muže s červenými tvářemi vyměnili. Místo něho nastoupil jiný, byl hubený, měl vyzábělý obličej a klátivou chůzi a vůbec se nezajímal o práci. Udělal to, co bylo zapotřebí, potom si vylezl na patro a zbytek dopoledne prospal. K Brachovi přístupoval s holí s železným bodcem a při sebemenším pohybu ho bez váhání uhodil.

Brach to snášel pokorně. Nechal se uvázat na krátký řetěz a byl rád, když se muž vytratil a ponechal ho myšlenkám na pomstu.

Nečekal na ni dlouho, protože hned následujícího odpoledne nakoukl dovnitř muž s červenými tvářemi. Ostražitě se rozhlédl, a když nikoho neviděl, rychle řekl: "Zítra to s tebou chtějí vyzkoušet znovu! Tak se připrav!"

Když Brach vyšel na dvůr, scéna byla stejná jako při premiéře. Lidé však měli honosnější šaty, bavili se hlučněji a dvě mladé dívky s krátkými sukněmi a dlouhými vlasy jim dolévaly do sklenic víno. Inspektor měl již trochu v hlavě, a když mu to dovolila příležitost, hladil po zadku tělnatou blondýnu, která mu s obdivem naslouchala.

Zrzka stála v aréně s koncem řetězu na bubnu. Neusmívala se jako minule, ale když spatřila Bracha, viditelně pookřála. Usmála se a vyšla mu v ústrety.

"Hledte, jak je nedočkavá!" zvolal inspektor rozjařeně. "No tak, Brachu, ukaž jí, jaký jsi kanón!" Naklonil se k blondýně a chvíli ji něco šeptal. Potom ukázal na náhradnici, která vyčkávala opodál. "Za pár týdnů mu to už bude jedno. Jenže pro nás to nebude tak zajímavá podívaná!"

Brach si ho ani nevšiml. Šel k Zrzce a pověděl jí, co mu řekl muž s červenými tvářemi. "Chtějí s námi sehrát to hrozné divadlo podruhé!"

"A já se tolik těšila!" vzdychla Zrzka zklamaně. "Ještě že na mě budeš sahat ty, a ne někdo jiný!"

"Jenže já chci tebe, a ne nějakou náhražku!"

"Ale co mám dělat? Když se k tobě budu mít a vzruším tě, odtáhnou mě pryč! Když tě nevzruším, tak mě zabijí!"

"Chtějí mít divadlo, mají ho mít! Ale režie bude naše!"

"Jak to chceš dokázat?"

"Začneme stejně jako posledně. Tentokrát mi však budeš unikat a já tě budu pronásledovat. Vždycky poodběhneš o pár metrů a zastavíš tak, abych musel prudce brzdit. Budeš to opakovat tak dlouho, až se dostaneme k tomu kameni!"

"Co máš v úmyslu?"

"Uvidíš!"

Zrzka se k Brachovi přitulila. Když ji chtěl obejmout, vytrhla se a odběhla několik kroků. Nechala se dostihnout, ale vzápětí se mu opět vyškubla a prchla stranou.

Pro lidi za ohrazením to byla ohromná zábava. Smáli se a křičeli a dívky v krátkých suknkách nestačily dolévat víno.

"Teď ji dostane!" sázeli se jedni. "Ba ne, ta je mazaná!" odporovali druzí. "Uvidíte, že mu uklouzne!"

Inspektor je provokoval svými pokřiky a přiváděl do varu. Ale nezanedbával ani objemné pozadí dámy vedle něho, která pozvolna přestávala klást jeho všetečné ruce odpor.

Zrzka se opět vysmekla z Brachovy náruče. Oběhla arénu a metr za kamenem se zarazila. Brach za ní vypálil jako blesk. Několika skoky byl u ní. Když brzdil, jako náhodou mu odlétl od nohy kámen. Inspektor se chytil za spánek a svezl se k zemi.

Dvůr oněměl.

"Lidi, on je mrtvý!" zaječela blondýna.

"Zavolejte honem doktora!" vykřikl kdosi.

Vzápětí nato propukl kolem ohrazení nepopsatelný zmatek. Brach a Zrzka toho dokonale využili.

Po tomto incidentu Bracha surově zbili. Tloukli ho téměř hodinu, dokud je nezarazil muž, kterého všichni poslouchali.

"Vy zvířata!" rozkřičel se na ně. "Vždyť ho zabijete! Víckrát ať vás tady nevidím!" Potom si poslal pro muže s červenými tvářemi. "Vrátíte se k němu zpátky, protože vy mu aspoň rozumíte. Dejte ho co nejdříve do pořádku. Hodiny, které tu strávíte navíc, vám proplatíme."

Rány byly hluboké a hojily se pomalu. Muž s červenými tvářemi nešel první dvě noci domů, spal na hromádce slámy, kterou si shodil z patra. Brach měl horečku a trpěl, ale hrálo ho vědomí, že se mu pomsta podařila. A nevadilo mu ani to, že Zrzka o něho ztratila zájem, její veliké tmavé oči již zářily něhou nadcházejícího mateřství.

Brachova radost netrvala dlouho. Sotva se trochu zotavil, přihnal se dlouhý nablýskaný automobil a vystoupil z něj

obrylený človíček v černém obleku. Zavolal si muže, kterého všichni poslouchali, a rozběhl se rovnou k Brachovi. "To je on?" zeptal se.

"Ano. Zatím získal pět zlatých a dvě stříbrné."

"Nádherný kus! Právě takového potřebujeme!"

"Nemáme v úmyslu ho prodávat."

"Kdo mluví o prodeji? Vy nám ho dáte!" Vytáhl z náprsní kapsy složený list papíru. "Tady je příkaz z ministerstva! Zítřka ráno nám Bracha přivezete! Náklady za dopravu vám uhradíme."

"Co je to za pitomost?" podivil se muž, kterého všichni poslouchali.

"Pitomost? Člověče, vy jste tady sto let za opicemi! Copak jste nečetl poslední ministerský výnos? V krátké době musíme znásobit a zkvalitnit jejich populaci, jinak nesplníme plánované úkoly! Klasickému způsobu rozmnožování je odzvoněno! Jediným řešením je umělé oplodňování! Chápete?"

Muž, kterého všichni poslouchali, to chápal. Ale nechápal to Brach. Nechal se odvézt do ústavu, v němž ho ubytovali v čisté, takřka sterilní místnosti s klimatizací a připoutali k podivnému zařízení ve zdi.

Než se stačil obeznámit s novým prostředím, přiběhl človíček v černém obleku. "Tak už jsi u nás, Brachu!" poplácal ho láskyplně po zádech a obrátil se ke dvěma mužům, kteří přišli beze spěchu za ním. "To je macek, co? Takového jsme tu ještě neměli! Nakrmte ho a od zítřka nasadte povzbuzující preparáty! A na pátek ho připravte k prvnímu odběru semene! Bude mít tisíc potomků jako král Šalamoun!"

Ten pátek byl nejčernějším dnem v Brachově životě. Když mu rozvázali pouta, která mu znemožňovala pohyb, a když odezněl účinek medikamentů ochromujících vůli, byl by se nejraději propadl hanbou. Ponížení, jehož se mu dostalo, když mu sebrali Zrzku, se ani zdaleka nevyrovnalo tomu, co cítil teď. Usínal s otázkou, zda vůbec existuje hranice lidské krutosti.

Potom přivezli Černého Šampióna a dali ho do vedlejší místnosti. Byl o něco starší než Brach, ale rychle se s ním spřátelil. Také on byl novou zkušeností otřesen.

Když jednou zůstaly spojovací dveře mezi oběma místnostmi otevřené, sarkasticky se zeptal: "Brachu, co myslíš, dokáže nás ještě něco překvapit?"

"Co kdybychom utekli?"

"Kam chceš utéct? Sjezdil jsem celý kontinent. Mají ho plně pod kontrolou. A na jiných to nebude lepší."

"Můžeme se schovat v lesích."

"Najdou nás vyhledávacími infradalekohledy a odstřelí z vrtulníků jako toulavé psy."

"Copak nemůžeme nic dělat?"

Černý Šampión neodpověděl.

Zanedlouho se dozvěděli o nové sérii experimentů se zaváděním vajíčka oplodněného ve zkumavce do dělohy. Černý Šampión rozdrtil jednomu muži hrudník a byl odvezen v autě s mřížovanými boky.

Brach snášel pokusy, které s ním prováděli, celou zimu. Byl trpělivý a poslušný, aby si získal důvěru a s ní více volnosti. Obeznamoval se postupně s okolím ústavu a připravoval se k útěku.

Během těch relativně poklidných měsíců si ohromně rozšířil znalosti. Slyšel o projektech, které v ústavu chystali na příští léta, o zkoušení hormonálních přípravků, o klonování a o jiných věcech, z nichž ho mrazilo v zádech. Poddanství, v němž žil jeho předkové, byla úplná idyla proti tomu, co čekalo budoucí pokolení.

Chtěl utéci, ale stále nevěděl, jak tuto hrůznou mašinerii rozbit. Spoléhal na to, že osvobodí několik svých druhů a zahájí s nimi boj proti lidem, kteří zotročili jeho rod.

K útěku si vybral horké odpoledne na konci června, kdy v ústavu zůstal jen nejnutnější personál. Meteorologové předpovídali pěkné počasí na několik dní a ani v nocích nemělo být chladněji, což mu dávalo větší šance, protože infradalekohledy pracující na principu rozdílu teplot ztrácely na spolehlivosti. Z ostatních věcí už neměl strach.

Počkal, až muž, který mu přinesl jídlo, odvázal řetěz. Srazil ho strašlivým úderem k zemi a vyběhl na dvůr. Stejně strašlivým úderem usmrtil německého ovčáka, který se na něho okamžitě vrhl. Přeskočil závoru, a než starý hlídač vyběhl z budky, chyběla mu do nedalekého lesíka sotva stovka metrů.

Potom třeskl výstřel. Brach ucítil pronikavou bolest v kolenu. Druhý výstřel ho zasáhl do míst nad pravou lopatkou.

Obrýlený človíček přijel ještě před setměním. Bracha mezitím naložili a odvezli zpátky. Přestože byl vážně raněn, přivázali ho dvěma silnými řetězy.

"Co s ním uděláme?" zeptala se žena v bílém plášti. "Necháme ho eksnout?" Mohla říci zdechnout, jak to dělali ostatní, ale ona jediná v ústavu tento výraz nepoužívala.

Človíček zavrtěl rozhodně hlavou. "Ani nápad! Musíte ho udržet při životě, ať za něj něco dostaneme. V pondělí ho dáme odvézt." Potom, spíše jen tak pro sebe, zamyšleně dodal: "Je to zvláštní, ale čím jsou dokonalejší, tím jsou nebezpečnější!"

Automobil jel skoro hodinu. Kodrcal po okresních silnicích a Brach cítil každý otřes v ranách, přestože mu ráno píchli utišující injekci. Teprve když vyjeli na dálnici a nabrali rychlost, byla bolest snesitelnější.

Zvedl hlavu a zadíval se na modrou oblohu nad sebou.

Teď už věděl, kam ho vezou. Zanedlouho zastaví v továrně na předměstí a on uslyší nářek svých druhů, které přivezli odjinud. Jedni se nechají odvézt bez protestů, protože nebudou do poslední chvíle vědět, co je čeká. Jiní tomu nebudou chtít prostě uvěřit, a další zase budou plakat strachem. Ale všem bez rozdílu se nakonec vyvrve z hrdla úděsný výkřik hrůzy, když je zasáhne úder elektrického proudu, než je nabodne hák a odnese k řezníkům s dlouhými ostrými noži. A někdy úder elektrického proudu nepříjde, ale hák se zabodne a řezníci se nezastaví...

Brach si vzdychl.

Ach, vy lidé! pomyslí si trpce. Jak jste pyšní na svou inteligenci! Jak jste hrdí na to, že jste pány této planety!

Nemůžete však tušit, že svými syntetickými komponenty a hormonálními přípravky urychlujete náš vývoj! Jenže my jdeme jinou cestou než vy. V několika generacích dokážeme nejen ukládat informace do genetické paměti a předávat je příštímu pokolení, ale také upravovat chemické složení našich tkání. Jen si pochutnávejte na našem mase! Vy se už bez něho neobejdete, a to nám dává záruku naší budoucnosti. Naší budoucnosti bez vás!

Automobil zastavil.

Brach se namáhavě zvedl na všechny čtyři a opatrně slezl z korby. Z obrovské haly, z níž vál pach krve, k němu v pravidelných intervalech dolehl výkřik zvířete zabíjeného elektrickým proudem.

Široká vrata na něho čekala jako nestvůrně rozevřená tlama Pohádkové příšery. Za nimi ho přivázali k řetězu, který ho táhl k nástupní plošině.

Před ním šla mladá jalovička. Byla velmi hezká a hodně se podobala Zrzce. Také měla veliké něžné oči, a kdyby nebyla neplodná, mohla žít o hodně roků déle.

Není to škoda jen kvůli tomu zabíjet tak krásné stvoření? pomyslí si Brach. A doufal, že aspoň v jejím případě elektrický proud nevynechá.

Trpaslík

Trpaslík je erotická sci-fi povídka, která volně předchází kontroverzní románové sérii Vladimíra Kostihy o Benjaminu W. Ch. Kingovi (Hvizd birny, Křik ďorka, Zpěv ušně...).

Benovi se v poslední době zdálo o paní Swanové stále častěji. Zpočátku vídal jen její jemný obličej s velkýma mandlovýma očima pod kadeřemi kaštanových vlasů. Pak se mu do snů vmaterializovalo i její tělo, svěží jako bříza pod oknem a vonící žádostivostí. V následujících nocích s ní prožíval vzrušující milostná dobrodružství, která ho rozechvívala ještě pár minut po probuzení.

Paní Swanová byla totiž jediným člověkem v domě, který se k němu choval přátelsky. Bydlela o poschodí níž a obstarávala mu nákupy. Nevěděl, proč to pro něho dělá, když měla tolik starostí s vlastní rodinou, nejspíš si všimla, že nedosáhl na horní knoflíky ve výtahu a chodil zbývajícím poschodím pěšky. Byl jí za to vděčný, protože nemusel tak často vycházet mezi lidi.

Ve dne se snažil na krásnou sousedku nemyslet. Uvědomoval si, že jeho erotické sny jsou důsledkem neuspokojené touhy po ženě, kterou si mladý a zdravý organismus vyžadoval. Ale ať se jim bránil sebevíc, pronásledovaly ho s tvrdošíjnou vytrvalostí a stupňováním extatických prožitků mu postupně rozkládaly vůli. Po dvou týdnech mu bylo jasné, že se myšlenkám na paní Swanovou neubrání, a pokud si chce zachovat duševní rovnováhu, musí něco podniknout.

Co by měl podniknout, to ho napadlo při čtení inzertních stránek novin. Důkladně si všechno promyslel, ale než se odhodlal k činu, uvažoval několik dní o tom, jestli by se přece jen neměl vrátit k Mabel Johnsonové, malé černošce z New Jersey, která ho ve své náruči utěšovala víc než rok. Byla ohnivá jako slunce její pradávne vlasti, ale sžírala se nenávistí k normálním lidem, kteří na deformaci její postavy nenesli vinu. A když začala hovořit o svatbě, raději se s ní rozešel – obával se, že by svou nenávist přenesla v budoucnu na něho.

Rozchod s Mabel na něho tíživě dolehl. Zvykl si na pravidelný pohlavní život, a ten mu nyní scházel. Předtím to měl jednodušší, jediná sexuální zkušenost v den osmnáctých narozenin nebyla právě povzbuzující. Navštívil tehdy dům madam Humphreyové. Slečny za stovku ho přivítaly traumatizujícím výbuchem smíchu. Po chvíli handrkování mu vylosovaly tlustou brunetu, mezi jejímiž mohutnými prsy se téměř udusil. Největší pokoření ho čekalo, když scházeli dolů. Bruneta se tvářila otráveně a na zvědavé pohledy svých málo oblečených kolegyně odpovíeděla pohrdavým pokrčením ramen: "Je to jen trpaslík." Víckrát do podobného domu nezašel.

V den, kdy se rozhodl uskutečnit svůj plán, vstal o hodinu dřív. Vykoupal se a pečlivě oholil, a když se oblékal, vybíral si každý kus oděvu před zrcadlem, jako když jezdil za Mabel. Potom se posadil na pelest postele a čekal na paní Swanovou.

Objevila se v osm. "Nesu vám mléko a čerstvé rohlíky," podala mu ve dveřích tašku z umělé hmoty. "A máte tam i něco na neděli."

"Jste moc hodná," odpověděl přiskrceně, jako by mu kus rohlíku uvízl v krku. "Kolik to stálo?"

"Devět pětaosmdesát. Rohlíky jsou zase o dva centy dražší."

Dal jí deset dolarů. "To je v pořádku, paní Swanová. Jsem rád, že jste na mě nezapomněla."

"Jak bych na vás mohla zapomenout, pane Kingu! Vždyť vy dnes máte svůj velký den!"

Překvapeně na ni pohlédl, neboť s ní o ničem nehovořil.

"Jak to víte?"

"Mám přece oči! Myslíte, že jsem si nevšimla, že každou poslední sobotu v měsíci se hodíte do gala a zmizíte? Ostatní nevědí, kam jezdíte, ale já to vím! Můj Albert za mnou kdysi také jezdíval!"

"Jenže já nikam nejezdím, paní Swanová. Chodím na procházky."

"Nezapírejte, vždyť na tom není nic špatného! Ostatně má sestra vás několikrát viděla v New Jersey! Ale já to na vás neprozradím, pane Kingu, nebojte se. Teď se honem běžte najíst, ať ta vaše nemusí dlouho čekat! Víte, jak jsou to pro děvče muka, než jí přijede její chlapec? Na shledanou!"

Než se vzpamatoval, byla pryč. Zůstala po ní jen lehounká vůně růží, která příjemně kontrastovala s jeho kolínskou.

Ta vůně mu připomněla, co chtěl udělat. Chvatně se nasnídal, ověřil si, zda má v peněžence ústřížek zaplacené poukázky, a rozjel se do podniku Fantadream.

Protože jestli někde mohli naplnit jeho touhu po ženě, bylo to jediné tam.

* * *

Prosklenou vilu na konci Madison Avenue našel snadno, neónový poutač s nápisem "Fantastické sny" bylo vidět z dálky. Prošel několikrát kolem, aby si zopakoval instrukce, a když si dodal odvahy, vklouzl úzkými dveřmi dovnitř.

V přízemí byl malý bar. Za ním seděl postarší muž s čelem protaženým daleko za temeno hlavy a četl noviny. Ben se vyšplhal na stoličku a položil na pult ústřížek poukázky. "Ahoj, Fantadream," pozdravil podle instrukcí. Barman schoval noviny a mrkl na lístek. "Ahoj, Kingu," usmál se přátelsky. "Čekal jsem tě dřív. Dáš si pivo?" "Raději kolu," odpověděl chraplavě. Hrdlo měl stažené nervozitou, že sotva dokázal mluvit. Barmanovi to neušlo. "Jen klid, Kingu. Všechno bude O.K." Dveře cinkly a vstoupila neuvěřitelně vysoká blondýna. Beze slova do sebe obrátila skleničku whisky, vzala si klíč a spěchala po třech schodech nahoru. "Ta je na tom hůř než ty," řekl barman nevzrušeně, když zmizela v poschodí. "Myslíte?" "Jasně. Měří dva metry deset a je to lesbička. Chodí sem každý týden." Ben o ní chvíli přemýšlel. "A pomůže jí to?" zeptal se, když dopil kolu. "Samozřejmě. Jinak by do nás nevrátila tolik peněz. My pomůžeme každému, o tom se přesvědčíš sám. Dám ti kabinu číslo dvanáct." Ben vzal klíč. "Díky," řekl a zamířil ke schodům.

* * *

Sotva si nasadil přilbu, dal se do psaní dopisu řediteli NASA a nabídl mu své služby. Svou nabídku zdůvodnil tím, že při letech do hlubokého vesmíru potřebuje podstatně méně prostoru, potravin a vzduchu než ostatní astronauti, a v závěru ji působivě podpořil svou nenáležitostí do světa normálních lidí, kteří pro něho mají jen pohrdání. Odpověď přišla téměř okamžitě. Stálo v ní, že v NASA jeho nabídku přijímají a pověřují ho podrobným průzkumem pěti planet pozemského typu obydlených trpasličími formami života. V obálce byla i letenka do doškolovacího střediska v Houstonu.

O něco později už letěl do souhvězdí Persea. Cestou mu palubní počítač promítal záběry, které pořídily průzkumné sondy. Čím déle je studoval, tím pevněji věřil, že na jedné z těchto planet najde ženu, která bude krásná a milá jako pani Swanová.

O tom, jestli se vrátí domů, nepřemýšlel.

* * *

Orriana byla dokonalou karikaturou poměrů, jaké panovaly donedávna na Zemi. Byla rozdělena na dva tábory, které soupeřily o moc. Muži byli vojáky, ženy pracovaly, rodily děti a nesměly bez dovolení mluvit. Jedna strana se nelišila od druhé a bylo otázkou času, kdy se jejich armády vrhnou proti sobě.

Ben přistál na letišti v hraničním pásmu. Letiště bylo okamžitě uzavřeno a kosmická loď obklíčena tanky. Na střeše řídicí věže se objevili elitní střelci v polních uniformách, na přístupových cestách obrněné transportéry. Potom přijel džíp se dvěma důstojníky. Jeden měl epolety jako generál, druhý byl zřejmě pobočník.

Ben zapojil systém autoochrany, oblékl si vestu s bezpečnostními zařízeními a snesl se před džípem.

Důstojníci vstali, ale nevystoupili.

"Vypadá podezřele," řekl generál.

"Jako špión," souhlasil pobočník.

"To hned uvidíme," pronesl tiše generál a nahlas se otázel: "Co tady pohledáváte?"

"Chci se u vás porozhlédnout," odpověděl Ben. "A najít si ženu."

"Je to špión," řekl pobočník. "Nebo cvok. Normální člověk by si takovou pitomost nevymyslel."

Generál s úsudkem tolik nespíchal. Pokynul kamsi dozadu a zeptal se: "Přiletěl jste od nich?"

Ben chvíli přemýšlel, jestli má prozradit, odkud pochází. "Dá se to tak říct," řekl pak.

Pobočník významně pohlédl na svého nadřízeného.

"Jak se jmenujete?" zeptal se generál.

"Benjamin Woodsley Chichester King," odpověděl Ben.

"Jak?!"

"Benjamin Woodsley Chichester King," opakoval Ben.

"Vy jste spáchal nějaký těžký zločin?"

"Ne."

"Tak proč máte čtyři jména?"

"Dali mi je rodiče."

"Asi jste se jim zdál podezřelý hned při narození, když vám dali čtyři jména. Slušnému člověku stačí dvě. Mně se také zdáte podezřelý. Pokud jste ten zločin dosud nespáchal, určitě ho zamýšlíte spáchat v nejbližší době. Vaši rodiče udělali chybu, že vás nenechali zavřít. My tu chybu neuděláme. Zavřeme vás hned!"

"A můžete mi vysvětlit proč?"

"Na tom není co vysvětlovat. Zavíráme preventivně už lidi se třemi jmény. Snad si nemyslíte, že vás necháme běhat se čtyřmi jmény a rozvracet naše pořádky!"

"Mě vaše pořádky nezajímají. Chci si jen najít —"

"Mlčte!" okřikl ho generál a pokynul vojákům se samopaly: "Odvést a zavřít! A zajistit ten podivný stroj k prohlídce!"

Ben déle nečekal. Ukryl se v silovém poli, vznesl se do kosmické lodi a odstartoval do další sluneční soustavy. Na tak bláznivé planetě, jako byla Orriana, neměl co pohledávat.

* * *

Daimos byl blízko, sotva půldruhé desítky světelných let. V době, kdy průzkumné sondy pořizovaly záběry, vzkvétal. Nyní byl mrtvý.

Z oběžné dráhy bylo možno poměrně přesně určit, jak tato civilizace zanikla. Atmosféra, otrávená kyselými oxidy síry a

dušiku, spálila vegetaci. Jedovaté splašky, shromažďující se v mořích, vyhubily organický život od největších ryb až po plankton. Úrodné kontinenty se proměnily v žlutohnědou poušť.

Města, která nebyla zaváta pískem, na první pohled vypadala, jako by byla právě opuštěna. Některá zůstala nedotčena, jiná byla zpustošena, jako by jejich obyvatelé chtěli svůj zánik ještě uspišit. V ulicích ležely tisíce koster vybílených sluncem, mnohé s pozůstatky oděvu. Ben mohl jen hádat, zda tito lidé zahynuli na následky epidemií, které propukly při zhoršujících se životních podmínkách, nebo v nesmyslné a zbytečné bakteriologické či chemické válce. Ale možné bylo i to, že lidé prostě vyběhli z domů v marné snaze dostat do plic poslední zbytky dýchatelného vzduchu.

Třetí planetu nenašel vůbec. Tam, kde se měla nacházet, obíhal kolem slunce neuspořádaný shluk asteroidů. Na těch největších byly patrné stopy někdejšího osídlení.

Na čtvrtou planetu zamířil s neblahou předtuchou, že to tam nebude o mnoho lepší.

* * *

Arachné byla zastrčená na konci galaxie a s její civilizací to vypadalo podobně. Lidé byli na samém počátku vývoje. Živil se sběrem a lovem, bydleli v primitivních chatrčích z rostlin a učili se zacházet s ohněm. Víc ze snímků, které měl k dispozici, nepoznal.

Nevěřil, že na takové planetě udělá štěstí. Nemínil na ní zůstat, a kdyby si odtud přivezl sebelepší ženu, pořád by to byla divoška, od níž nemohl očekávat, že se dokáže přizpůsobit životu na Zemi. Neměl tedy jediný rozumný důvod, aby k Arachné letěl. S výjimkou zvědavosti, a ta ho málem stála život, protože zdejší civilizace byla člověku úplně cizí.

Přistál na břehu řeky nedaleko vesnice. Podobných osad byly v okolí desítky, jedna jako druhá a každá s velikou spoustou dětí. Lidé z vesnice se okamžitě seběhli a okukovali zvědavě kosmickou loď. K jeho překvapení to byly samé ženy, statné a vyspělé a s pruhem kožešiny kolem beder, některé ve vysokém stupni těhotenství. Chvilí vzrušeně povykovaly, a když zůstával ve své lodi, přestaly se o ni zajímat a vrátily se do vesnice.

Potom se začal zajímat, kde jsou muži. Domníval se, že jsou na lovu nebo na rybách. Když se neobjevili ani druhý den večer, zmocnilo se ho podezření, že něco nehraje. A zůstal pro jistotu v kosmické lodi.

Prvního, a vlastně jediného muže spatřil v noci. Zaslechl podezřelé zvuky a vyhlédl oknem, aby zjistil, co se dole děje. Raději se neměl dívat, protože to, co uviděl, mu připomnělo traumatický zážitek v domě madam Humphryové. Veliká a neuvěřitelně tlustá žena kopulovala na břehu řeky s mrňavým mužem. Byl tak malý, že Ben si v prvním okamžiku myslel, že si ta žena hraje s dítětem, kdyby stál vedle ní, nesahal by jí ani po prsa. Teprve charakteristická pozice a neméně charakteristické pohyby pánví mu pověděly, co se na břehu odehrává.

Chtěl se odvrátit, ale vtom mužiček strašlivě zaječel. Žena ho totiž popadla za vlasy, prudkým šubnutím mu zvrátila hlavu a prokousla hrdlo.

Krev jí zalila obličej. Lapala ji do otevřených úst a hltavě polykala, přitom si tiskla vadnoucí tělísko k sobě, jako by z něho chtěla vymačkat životodárnou tekutinu do poslední kapky, a když už z něj nic nedostala, začala ho požírat.

Pak se beze spěchu vykoukala a spokojeně odkolébala do vesnice. Na břehu zbyla hromádka kostí.

Ben stál hodnou chvíli oněmělý hrůzou. Potom se mu obrátil žaludek.

* * *

Studená krychle v žaludku mu zůstala, i když měl Arachné daleko za zády. Byl rád, že si nepočínal tak pošetile jako na jiných planetách. Kdyby vystoupil, byly by ty kosti na břehu s největší pravděpodobností jeho. A když přemýšlel o podmínkách na ostatních planetách, které navštívil, nepříjemný pocit v žaludku ještě narůstal.

Vždyť co ve vesmíru našel? Orrianu s nadvládou mužů bez rozumu, která mu připadala jako blázinec, v němž normální člověk nemůže existovat. Deimos se udusil ve zplodinách nekontrolovaného vývoje techniky, třetí planetu si obyvatelé rozbili sami. A Arachné? Na Arachné to ani nebyli lidé, ti se lidem zevnějškem jen podobali. Ve skutečnosti měli blíž k pavoukům.

Bylo mu z toho všeho nanic. A kdyby ho nečekala Ramisa, která byla podle snímků průzkumných sond nejkultivovanější, propadl by chmurným myšlenkám o účelnosti inteligentního života.

* * *

Civilizace, která Ramisu obývala, jako by odolala svodům technologické revoluce. Zůstala spjata s přírodou, města a vesnice zapadaly do krajiny s naprostou samozřejmostí a tvořily s ní harmonický celek, a malé továrničky na předměstích se diskretně ukrývaly pod korunami stromů.

Benovi se tato planeta zamlouvala od začátku. Už během letu se nemohl ubránit dojmu, že je to svět, po jakém touží. Svět čistý a krásný svou jednoduchostí, svět bez vymožeností techniky, bez hluku, shonu, jaderných zbraní a syntetických potravin.

Přistál na ostrově, který tvarem připomínal Krétu, ale byl o hodně větší a neohrožovala ho sopka. V městečku nad přístavem, kde kotvila plachetnice a houfec bárek rybářů, žilo nějakých třicet tisíc obyvatel, v okolních obcích nanejvýš několik set. Vesnické domky měly červené střechy a zahrádky plné květin a vévodil jim kostelík s jednou či dvěma honosnějšími budovami na návsi. Ve městě bylo kostelů víc, na kopci nad ním zámek a chrám. Lidé nikam nespěchali, pracovali rozvážně, jako by své dílo vychutnávali, a často je bylo vidět, jak sedí na lavičkách pod stromy a povídají si.

"Je to tady jako v pohádce," pomyslel si, když vystupoval z kosmické lodi. Zároveň ho napadlo, co z té pohádky asi zbude, až sem přiletí expedice dravých pozenšťanů.

Muž, který oral na nedalekém poli, mu přátelsky zamával. Potom vypřáhl koně a odjel na něm do vesnice.

Ben nad jeho podivným chováním zakroutil hlavou. Pro jistotu se vrátil pro vestu s bezpečnostními zařízeními, potom uzavřel kosmickou loď do silového pole a vydal se po polní cestě, v níž byly hluboké koleje po žebřířácích.

Z vesnice mu vyjel naproti kočár. Kočí seskočil z kozlíku, otevřel s úklonou dvířka a pisklavě řekl: "Račte si nastoupit, kněžna vás očekává!"

"Kněžna?" podivil se Ben. Musel si přiznat, že mu to zalichotilo, i když mu nebylo jasné, jak se o něm kněžna mohla dovědět.

"Kněžna si přeje hovořit s každým cizincem, který k nám zavítá."

"To jich k vám jezdí tak málo?"

"Prakticky žádné."

"Protože bydlíte na ostrově?"

"Protože vedeme usedlý život a neradi cestujeme," odpověděl kočí a tón jeho hlasu naznačil, že ho podobné otázky obtěžují. "A nemyslete si, že je to někde jiné," dodal. Vyškrábal se na kozlík a od chvíle, kdy práskl bičem, nepronесl ani slovo.

Zámek se skvěl nad městem jako královský palác. V odpoledním slunci na něm všechno zářilo, pozlacená střecha, zdobená okna i bělostné sloupoví. Ben stoupal po širokém mramorovém schodišti mezi terasami s nesčetnými fontánami a žasl nad nádherou záhonů s ornamenty z živých květů, které hýřily barvami, jaké nikdy předtím neviděl. Znovu si připadl jako v pohádce. Udivilo ho jedině to, že v té kouzelné zahradě nejsou také jabloně se zlatými jablky. Kněžna ho očekávala v salónku s obrazy žen, které vládly před ní. Byla překvapivě mladá, snad třiačtyřicet nebo o rok víc, a neobyčejně hezká. Měla jemný obličej s hrstkou rozkošných pih kolem malounko zvednutého nosíku, dlouhé plavé vlasy spletené do volného uzlu a z ramen jí splyval bílý háv, pod nímž se ve slunečních paprscích pronikajících otevřeným oknem neznatelně rýsovaly líbezné linie jejího štíhlého těla.

"Vítej v naší zemi," promluvila hebkým, lehce zastřeným hlasem, který zněl jako pohlázení. "Těší mě, že jsi neodmítl mé pozvání." Dívala se na něho bezelstným, průzračně modrým očima, v níž se zrcadlilo její nitro jako na dlani.

Ben pochopil, že je to žena, jakou hledal. "Nemohl jsem tvé pozvání odmítnout," odpověděl s úklonou a snažil se nedat najevo, jak na něho zapůsobila. "Jsem velice okouzlen tvou krásou i krásou všeho, co jsem dosud viděl."

"Jsem ráda, že se ti u nás líbí. Smím si tvá slova vysvětlit tak, že si přeješ zůstat u nás déle?"

"Jestli je u vás všechno opravdu takové, jak se mi jeví, chtěl bych tady zůstat navždy," řekl. Nedodal, že to navždy je podmíněno tím, že se stane jeho ženou.

"U nás je všechno skutečně takové, jak se ti jeví," usmála se a přikázala komorné, aby mu připravila pokoj vedle její komnaty.

Potom ho vybidla, aby ji následoval. Provedla ho po zámku a Ben nevycházel z úžasu nad nádherou, kterou mu ukazovala. Vzpamatoval se teprve tehdy, když se z balkónu vroubeného sochami prapodivných zvířat dívali z výšky na město.

"Máte tady hodně kostelů," řekl.

"Lidé věří v boha," odpověděla.

"Každý kostel je jiný. To máte tolik náboženství?"

"Každý věří v toho boha, který mu vyhovuje. A s intenzitou, jak mu vyhovuje."

"Některá náboženství jsou agresivní a nesnášejí se a jinými. Nemáte s tím problémy?"

"S tím jsme se vyrovnali před půl tisíciletím. Stejně jako s přemírou techniky a s válkami."

"Od té doby je u vás mír?"

"Od té doby je u nás mír."

Bylo to jako ve snu. Zaklonil hlavu a zadíval se směrem, kde by na noční obloze byla Země, kdyby ji odtud bylo vidět.

"Je to tady jako v ráji," řekl tiše.

Od moře zafoukal slabý vánek. Kněžna se zachvěla a dotkla se ramenem jeho paže. "V jakého boha věříš ty?"

Ben se zamyslel. Když byl malý, možná v boha věřil. Ale jak dospíval, víra se z něho postupně vytrácela. Nedokázal se přimět, aby věřil v boha, který přivádí na svět mrzáky a vrahy, zůstává lhostejný k válkám a k násilí a je mu jedno, že jedni umírají z hladu a druzí z přepychu. "Nevěřím v žádného boha," odvětil.

"U nás každý věří v nějakého boha," řekla kněžna. Řekla to klidně, ale v jejím hlase jako by zazněl lehký náznak prosby.

"Kdybych chtěl věřit v nějakého boha, pak jedině v toho, v kterého věříš ty." Zadíval se na město, které se koupalo v paprscích zapadajícího slunce. "Je to ten bůh, který vytvořil váš ráj?"

"Je," řekla kněžna šeptem a dotek jejího ramene zesílil.

Benovi byl kontakt s jejím tělem příjemný. Neodvažoval se pohnout, aby nezrušil kouzlo, které je v té chvíli spojovalo. Zvláště kouzlo jejího řádra, které mu svým teplem rozpalovalo pravou paži.

Jenže přišel komorník a pozval je ke stolu.

Během večere postřehl, že komorné chodí v podobných hávech, jaký měla kněžna, jen v tenčích a průsvitnějších, takže se přesvědčil, že pod nimi skutečně nic nemají. Kdykoli pro mluvil, vrhly po něm obdivný pohled a rychle sklopily oči, jako by se bály, že kněžna postřehne jejich myšlenky. Zvláště jedna komorná se po něm dívala častěji než ostatní a všiml si, že se nápadně podobá paní Swanové. Ale nepřikládal tomu význam, lidé na ostrově byli menší než pozemští trpaslíci a urostlý muž, jakým tady byl on sám, musel ženám imponovat.

Po jídle mu kněžna nabídla sklenku vína. Bylo těžké a sladké a rychle stoupalo do hlavy.

"Chtěl bych se něco dozvědět o tvém bohu," řekl, když jí zrůžověly tváře.

"Zítra je den zasvěcení. Půjdeš se mnou do chrámu?"

"Půjdu s tebou, kam mi přikážeš."

"Jsi milý," usmála se. "Opravdu velice milý." Dopila víno a upřela na něj své bezelstné oči. "Nejsi příliš unaven?"

Postřehl v jejím pohledu náznak příslibu, v němž se ani neodvažoval doufat. "Nikdy jsem se necítil lépe," odpověděl pevně.

"To jsem ráda," řekla potěšeně a poručila komorníkovi, aby mu ukázal koupelnu.

Komorník měl ještě vyšší hlas než kočí. "Bude si pán přát umýt záda?" otázal se.

Ben se otřásl odporem, protože mu připadal jako kleštěnec. "Postarám se o sebe sám," zavrčel nepřátelsky, aby se ho zbavil. Pak ho něco napadlo a přivolal ho zpět. "Nevíte, jakou mužskou vůni má kněžna nejraději?"

"Vím," řekl komorník a ukázal pod zrcadlo. "Třetí sklenička zleva. Ještě něco si přejete?"

"Děkuji, můžete jít."

Po koupeli se osušil, a aniž se oblékl, vklouzl pod příkrývku. Složil si ruce pod hlavu a představoval si, jaká nádhera se ukrývá pod hávem, který splývá kněžně z ramen. A také přemítal o tom, jestli si její pohled nevysvětluje mylně.

* * *

Přišla, když usinal. Objevila se tak nečekaně, že si v prvním okamžiku myslel, že je to sen, že v měsíčním svitu vidí překrásnou vílu s rozpuštěnými vlasy, která se k němu nese v tenounkých šatech utkaných z večerní mlhy. Nechtělo se mu uvěřit, že je to skutečnost.

Všimla si, že otevřel oči. "Nevstávej," zašeptala a poklekla u jeho lože k modlitbě. Modlila se se skloněnou hlavou a on se bál se pohnout, aby ji nevyrušil z posvátného rozjímání.

Po chvíli se narovнала a jala se ho dotýkat svými prsty. Laskala ho na hrudi a na nohou a její dlaně se s každým pohlazením pozvolna posouvaly k místu, kde očekávala naplnění své touhy. Jako by náhodou si uvolnila stužku na pravém rameni. Průsvitná látka jí sklouzla do klína a odhalila nádherně modelované prsy, které se zvedaly v mnohem rychlejších intervalech, než když se k němu před soumrakem tiskla na balkóně.

Cítil, jak ho její pohlazení vzrušují. Proti jeho vůli se nad středem jeho těla zvedl kopec. Rostl a rostl, jako by se nechtěl nikdy zastavit, a kněžna ho svými doteky povzbuzovala. Když konečně znehybněl, odhrnula příkrývku, objala vzpřímený falus dlaněmi a z pootevřených úst jí vyklouzlo: "Můj bože!" Potom se vyprostila z hávu a vyšplhala na lůžko. Klesla na kolena, nasměrovala si úd do lůna a opatrně a s tichounkým výkřikem dosedla.

Ben vztáhl ruce k jejím nadrům. Vrátila mu je zpátky a zašeptala: "Nehýbej se, byl bys příliš uspěchaný!" Potom zavřela oči, zaklonila hlavu a znovu dosedla. Dosedala rychleji a rychleji a rychleji, až jejím tělem začaly probíhat vlny rozkoše. Zaryl mu nehty do hrudi a s každou další nastupující vlnou slasti volala: "Můj bože! Můj bože! Můj bože!"

Její výkřiky mu rezonovaly v uších ještě dlouho poté, co odešla.

* * *

Pozdě v noci se v Benově pokoji objevila komorná, co se tak podobala paní Swanové. Poklekla u jeho postele a začala se ho dotýkat jako kněžna.

Když procitl, položila mu prst na ústa: "Tiše! Kdyby mě tu našla má paní, nechala by mě zbičovat!" A pokračovala v laskání, dokud v něm neprobudila vzrušení.

Když stáhla příkrývku, vydechla jen: "Můj bože!", pak vyskočila na postel a celá se chvějící nedočkavostí se k němu přitiskla. Její klín byl žhavý jako tropické slunce. Převalila si Bena na sebe, sevřela mu kolena boky, a sotva na ni dolehl celou vahou, začala se svíjet ve vzlykavých křečích, které jí vydržely až do jeho vyvrcholení.

Když sklouzl znaveně vedle ní, setřela si slzy a svinula se mu v náručí. "Bylo to tak nádherné!" zašeptala rozechvěle a nastavila rty k polibku.

"Proč jsi plakala?"

"To bylo štěstím," odpověděla. "Babička mi říkala, že je to krásné, ale nevěřila jsem, že to může být tak krásné!"

Chtěl se jí zeptat, zda to bylo poprvé, co se milovala s mužem, ale umlčela ho polibkem. "Možná jsi dal život mému dítěti," řekla. "Kéž by to byl chlapec, který vyroste v muže jako ty!" Sáhla do záhybu svých šatů, které ležely na zemi, a podala mu bílou pilulku. "Sněž ji, může ti pomoci. Kdybys mě odmítl, tak bych ti ji nedala."

"Já nejsem nemocný."

"Poslechni mě. Působí čtyřicet hodin. Kdyby se zítra nic nestalo, najdeš večer v rohu polštáře další."

"Proti čemu je? A co se má stát?"

"Nesmím ti to prozradit, přísahala jsem. Nenálehej na mě, opravdu nesmím. Ale tu pilulku nejpozději ráno spolkní!"

"Ještě si to rozmyslím."

"Vezmi si tu pilulku! Prosím! Záleží mi na tobě!"

"Proč by ti mělo na mě záležet?"

"Jsi otec mého dítěte! Jestli to bude chlapec, vychovám ho sama v horách!" Vtiskla mu ještě jeden polibek a vklouzla do šatů. "Musím už jít! Jmenuji se Ellisen, a ty?"

"Ben."

"Tvůj syn se bude jmenovat po tobě!" řekla a zmizela.

Krátce po jejím odchodu nahlédla do Benova pokoje kněžna. Když viděla, že spí, zavřela opět dveře.

Chvilí uvažoval o tom, co by se stalo, kdyby přišla o pár minut dřív. Potom spolkl pilulku a usnul jako zabitý.

* * *

Vstával před polednem. Jindy byl po dlouhém spánku jako polámaný, ale tentokrát se cítil obdivuhodně svěží a uvolněný. Nevěděl, jestli za to vděčí účinku zdejšího průzračného vzduchu nebo tonizující pilulce, kterou mu dala Ellisen. A nepřemýšlel o tom.

Když se osprchoval, zaklepal komorník a pozval ho k obědu. Rychle se oblékl a pospíchal do jídelny, aby nenechal kněžnu čekat.

V odpolední siestě navštívil galerii v levém křídle zámku. Umělecká díla vcelku věrohodně vystihovala způsob života na ostrově a vynikala nepopíratelným mistrovstvím lidí, kteří je zhotovili. Zároveň mu ale připadala mrtvá, z žádného obrazu či sochy neprýštila radost, naděje, touha nebo naopak zklamání a hoře. Jako by je vytvořili lidé bez citu. Nebo bez budoucnosti. A navzdory tolika kostelům nenašel žádný obraz nebo sochu s náboženskou symbolikou.

Když si kněžna odpočinula, vypravili se do chrámu. Už z dálky k nim doléhaly líbezné tóny varhan. Zaposlouchal se do nich a s překvapením zjistil, že v něm nevyvolávají představu liturgického obřadu, ale tančících dívek. Mimoděk přidal

do kroku, aby tu podívanou nezmeškal.

V chrámu panovalo přítmí a v prvním okamžiku nic jiného než tančící dívky nespátlil. Jedna byla oděna jako nevěsta, ostatní kroužily kolem ní.

Když si jeho zrak přivykl šeru, rozeznal skupinky zralejších žen v rozích. Potom si všiml podivných stoliček rozmístěných ve dvou řadách kolem stěn. Měly madla podobná řídítkům koloběžek a svíčky na sedadlech. Prostor za oltářem, u něhož se na kolenou modlila asi padesátiletá žena, tonul ve tmě.

Dívky se před kněžnou rozestoupily. Nevěsta poklekla a políbila jí ruku. "Děkuji ti, moje paní, že jsi mě vychovala," pronesla jasným hlasem. "Sloužila jsem ti věrně a oddaně každý den, jak zákony naší země prikazují. Nyní tě prosím, abys mě zasvětila bohu, jemuž budu sloužit stejně poslušně jako tobě!"

Kněžna ji pohládila po vlasech. "Vstaň, dcero," řekla mírně. Vzala široký šátek, který jí podala jedna z dospělých žen, a pevně zavázala dívce oči. "Byla jsi poslušná ve dne i v noci. Dovoluji ti, aby ses stala ženou!"

Nevěsta se otočila. Vztáhla ruce k temnému prostoru za oltářem a začala zpívat slavnostní kánon. Dívky se k ní po stupně přidávaly. Jejich matky přistoupily blíž a také se připojily. Zpívaly píseň o bohu, který je čistý a neposkvrněný jen bez hříšného těla.

Prostor za oltářem se začal rozjasňovat. Vysoko v klenbě chrámu se rozsvítily reflektory a v místě, kde se kužely světla protínaly, se tyčil obrovský, několik metrů vysoký falus se staženou předkožkou.

"Toto je náš bůh," řekla kněžna. "Bůh, v něhož věříme."

"Můj bože!" vydechl ohromeně Ben a ustoupil o krok. Bylo to něco, co nečekal. Nevěděl přesně, co čekal a jestli vůbec něco čekal, možná nějaké obskurní náboženství nebo podivnou formu idolizace či fetišismu, ale ať už očekával cokoli, byl připraven na všechno, jen ne na tohle.

Ze zákristie vyšly čtyři jeptišky. Nesly na podnose kovové poháry s vínem. Jeden nabídl kněžně, druhý Benovi.

"Připiješ si se mnou na našeho boha?" zeptala se kněžna.

"Na takového boha si přijíjí rád," odpověděl. Vzpamatoval se už z překvapení a najednou mu to připadalo hrozně komické. "O žádném lepším jsem doposud neslyšel!" Pozvedl pohár a obrátil jeho obsah do sebe.

Víno bylo silné a mělo zvláštní trpkou chuť. Jakmile mu sklouzlo do žaludku, rozlila se po jeho těle ohnivá vlna, odrazila se od konečků prstů a stáhla se do slabin, kam se za ní nahrnula krev. Kalhoty v rozkroku se napjaly, protože v těch místech vyrostla obrovská koule, pro kterou tam nebylo dost prostoru.

Potom se Benovi zatočila hlava a svezl se k zemi.

"Cos mi to proboha dala?" zachroptěl. Zůstával při plném vědomí, ale zároveň cítil, jak z něj vyprchává síla. Droga, kterou mu přimíchaly do vína, ho v několika vteřinách zcela paralyzovala.

Jeptišky ho zvedly a položily na lavici vedle oltáře. Dvě mu rozepjaly a stáhly kalhoty do půli stehů, třetí rozstříhla trenýrky.

Naběhlý falus vystřelil ke svobodě jako šíp. Ženy, které zpívaly, ztratily na jeden dva tóny rytmus, ale vzápětí ho zase pochytily.

Kněžna se sklonila k Benovi a zašeptala: "Byl v tom stabilizující prostředek. Chci, abys nám zůstal takový navždycky!"

Čtvrtá jeptiška zvedla Benův pohár, který se odkutálel stranou, a nehlasně se otázala: "Můžeme pokračovat?"

Kněžna přikývla. "Přiveďte nevěstu!"

Varhany na kůru zahřímaly. Ženy a dívky odtančily k sedačkám okolo stěn.

Nevěsta poklekla k lavici a sklonila hlavu k modlitbě. Dívky u sedaček ji následovaly, starší ženy se modlily vstoje.

Kněžna se postavila do čela lavice k Benově hlavě. Roztáhla paže nad hlavou a zvolala: "Představte mé dceři boha!"

Jeptišky pomohly nevěstě vstát. Uchopily její ruce a navedly je na Benův klín.

"Toto je tvůj bůh, dcero!" řekla kněžna. "Budeš-li poslušná, můžeš mu sloužit do konce tvých dní!"

Dívka objala falus dlaněmi a stoupala po něm vzhůru. "Můj bože!" vylétlo jí z úst, když se její dlaně setkaly na jeho vrcholu.

Varhany opět zahřímaly.

"Jsi připravena přijmout boha?" zeptala se kněžna.

"Ano!" odpověděla dívka a na tvářích jí naskočily veliké ruměnce.

"Seznamte ji tedy s bohem, sestry!"

Jeptišky pomohly dívce dostat se obkročmo nad Bena.

Ten už tušil, co bude následovat. Ale nemohl nic dělat, ležel s hlavou bezvládně na stranu a nemohl přesně vidět, co s ním právě provádějí. V zorném poli měl hábity dvou jeptišek a v úzké mezeře mezi nimi viděl několik dívek u stěny.

"Podej mi ruce, dcero!" řekla kněžna a pokynula jeptiškám, aby dívčinu pánev správně navedly. "Pamatuj si, že žena se rodí v bolesti a v bolesti rodí děti! Proto musí zasvětit svůj život bohu!"

"Zasvětim svůj život bohu!" vyhrkla dívka a hořící netrpělivostí spěchala klínem dolů. Krátce vykřikla bolestí, ale její výkřik ihned změnil intonaci. Když dosedla, napůl užasle a napůl slastně vydechla: "Můj bože!"

"Zdá se, že má talent," zašeptala jeptiška, která přinesla víno. "Neměly bychom jí rozvázat oči, sestry?"

"Až příště, sestro. Napoprvé by těch dojmů bylo příliš mnoho. Ale jestli se ten její talent potvrdí, doporučíme kněžně, aby jí věnovala více pozornosti."

"Stejně je hezké pozorovat, jak ty mladé dívky půvabně vrtí zadečky! Ráda se na ně dívám. Zvláště když vidím, že si některá počíná tak šikovně jako tahle!"

"Je to opravdu inspirující podívaná. Vsadím se, že se bude modlit několikrát denně. Vidíte, jak pospíchá?"

To už dívka zatínala nehty do kněžniných rukou. Její pánev se pohybovala tak rychle, že kněžna měla co dělat, aby divoké nárazy udržela, a viditelně si oddychla, když se z dívčiných úst vydral poslední z nezadržitelných výkřiků rozkoše: "Můj bože!"

Ben se domníval, že tím jeho potupa končí.

Ale mýlil se.

Varhany utichly a místo nich se ozval úder do bubnu. Ženy a dívky se posadily obkročmo na stoličky u zdí a jaly se v rytmu pomalu se zrychlujících úderů pohybovat pánvemi. I nevěsta začala znovu pohybovat pánví, a když ve svém lůně ucítila dosud neznámou hřejivou vláhu, zvolala překvapeně: "Můj bože?" a hned nato pak: "Můj bože! Můj bože!! Můj bože!!!"

Stejně výkřiky se ozývaly po celém chrámu. Ozývaly se i poté, co buben utichl, a kněžna i jeptišky trpělivě čekaly, až ženy a dívky položí hlavy na ruce.

Ben si připadal jako ve zlém snu. Myslel si, že po ejakulaci ztratí erekci, ale falus k jeho překvapení nejen neztrácel na objemu, ale naopak jako by se v dívčině lůně ještě zvětšoval.

Ta to ucítila a potěšeně se zavrtěla.

"To stačí, dcero," řekla kněžna. "Vstaň."

"Nechte mi ještě chvíli mého boha! Snažně vás prosím, moje paní!"

"Co jsem ti říkala!" zašeptala jeptiška. "Ta má ale talent!"

"A hned napoprvé! To vidáme málokdy!"

"Ne, dcero," řekla kněžna. "Nejdříve se musíš naučit všechny nábožné písně. Potom můžeš být se svým bohem tak často, jak si budeš přát!"

Dívka uposlechla a sestoupila na zem. "Budu se sem chodit modlit ráno, v poledne a večer!" řekla celá zrůžovělá. "A v neděli i dopoledne a odpoledne! Budu bohu sloužit tak oddaně, jako sloužím tobě, moje paní!"

"Za týden přijď a vyzkouším tě z písní. Teď se odeber se svými družkami do zámku k hostině, kterou pořádám na počest tvého zasvěcení. Tvá matka a její matka nechť tu zůstanou."

"Děkuji ti, moje paní!" poklekla dívka a opět políbila kněžně ruku. Ostatní dívky ji pak vyvedly před chrám. Tam jí rozvázaly šátek, a jak se vzdalovaly, jejich hlasy postupně utichaly.

Ben je poslouchal a najednou se ho zmocnil pocit, jako by se mu vracely síly. Pohnul jedním svalem, potom jiným, pak se pokusil zvednout ukazovák. Na víc si netroufal, aby si toho jeptišky nevšimly.

Kněžna si přivolala ženy, které zůstaly v chrámu. "Vychovala jsi hodnou dceru," řekla matce. "Jestli zůstane tak poslušná i nadále, prominu ti poplatky za zasvěcení. A možná jí poskytnu další vzdělání." Potom se obrátila k té druhé a ukázala na falus nad oltářem. "A ty, protože jsi pro naši zemi tolik vykonala, získáváš právo spojit se navždy s bohem. Slavnostní obřad uskutečníme zítra. Nyní se běžte radovat ze štěstí své dcery."

"Děkujeme ti, naše paní," uklonily se obě ženy v hluboké vděčnosti a ta starší zaprosila: "Směla bych se s bohem spojit hned?"

Kněžna se na ni zkoumavě zadívala. "Dobře," přikývla. "Vzhledem k tvému bezúhonnému životu mohu učinit výjimku. Doufám, že si uvědomuješ, jaké pocty se tím tvé rodině dostává."

Žena poklekla před kněžnou, pak před oltářem. Pronesla slova díky o nekonečné dobrotivosti své paní a jala se stoupat po úzkém schodišti. Když vystoupila na poslední stupeň, falus krátce zazářil a žena zmizela.

Nevěstina matka se se slzami v očích uklonila a opustila chrám.

"Bylo jí škoda," řekla jedna z jeptišek a odebrala se s dalšími dvěma do zákristie, odkud přivezly stolky s přístroji.

"Snad ano," souhlasila kněžna. "Ale máme o jeden neproduktivní krk méně, a to je rovněž důležité. Chceme-li mít v zemi pořádek, musíme počet obyvatelstva regulovat."

"A jednou tam ostatně musíme všichni," uzavřela jiná jeptiška. "Dejme se do práce, sestry, za hodinu začíná večerní modlitba."

"Máte všechno připraveno?" zeptala se kněžna věcně a pohlédla na stolec po pravé ruce. "Skalpel?"

"Elektrický nebo laser?"

"Laser. Tento člověk je velmi vzdělaný a budeme ho potřebovat v zámecké knihovně. Stolička na přenos pohlavních orgánů?"

"Vyživovací tkáně aktivovány před dvanácti hodinami."

"Umělá kůže s uzávěrem močové roury?"

"Jakou barvu pro něho navrhuje?"

"Přirozenou, ať se necítí tolik ukřivděný. Tampóny, šití a ostatní věci?"

"Připraveny."

"Uvažte mi roušku a začneme!"

Ben teprve v této chvíli v plně šíři pochopil, co se v chrámu odehrává a na co se kněžna s jeptíškami připravují.

Jestliže dosud ohromeně uvažoval nad nehumánní likvidací osob, které překročily padesátku, pak nyní mu zmrtvěla krev hrůzou. Už věděl, proč zdejší muži mluví vysokými hlasy. Už chápal, o čem zpívaly dívky, když se z jejich úst nesla slova o čistém a neposkvrněném bohu bez hříšného těla, a proč jsou všechny obrazy v zámecké galerii mrtvé.

Soustředil veškerou sílu do pravé ruky a otočil knoflíkem na vestě.

"Áááá!" zaječela jeptiška, která stála nejbliž. "On nám zmizel!"

Hned po ní zaječely i ostatní jeptišky a potom nastal poprask.

Ale to už se Ben vznášel v silovém poli pod klenbou chrámu. Opatrně se snesl na velikou truhlici vedle varhan a tam čekal, až droga přestane účinkovat.

Dole zatím kněžna pobíhala s jeptíškami kolem lavice. Hledaly, kam se jim ztratil, a z výrazů, jimiž se obšťastňovaly, bylo zřejmé, že něco podobného se jim přihodilo poprvé. Prohledaly každý kout, a když Bena nenašly, shromáždily se k poradě.

Pojednou se před chrámem ozval halas. Asi tucet žen s knutami sesedlo z koní a přivleklo v poutech zarostlého a

otrhaného muže.

"Chytily jsme ho v horách!" oznámily kněžně. "Co s ním podnikneme?"

"Přibijte ho na náměstí na kříži!" řekla jeptiška. "Pro výstrahu ostatním!"

"Ne," zadržela je kněžna. "Ta dívka svého boha potřebuje. Po týdenním půstu nepozná, že jsme jí ho zaměnily. Přiveďte ho sem!"

Muž v poutech se začal divoce zmítat. "Já nechci být kastrován! Raději mě zabijte!"

Kněžna se chvíli dívala, jak se vzpouzí. Potom se na něho mile usmála: "Dobrá, mám pro tebe návrh."

"Jaký?" vyskočil muž a v jeho zoufalých očích kmitl záblesk naděje. "Udělám všechno, co si budete přát! Jen mě nenechte vykastrovat! A dejte mi prosím něčeho napít, umírám žízní!"

Jeptišky mu podaly pohár s vínem.

Muž ho obrátil do sebe a s výkřikem se zhroutil.

Kněžna od něho štitivě poodstoupila. "Omyjte ho, strašlivě páchne! Potom ho připravte k operaci! A pospěšte si, máme málo času!"

Ben se raději nedíval, co tomu nešťastníkem provádějí.

* * *

Kolem půlnoci byl téměř v pořádku. Vkradl se na faru, kde se posilnil, a vrátil se do zákristie, aby si prohlédl přístroje, jimiž ho chtěly operovat. Cloumala jím zuřivost a v prvním popudu je chtěl rozbít, ale ovládl se a místo toho začal přemýšlet o dokonalejším způsobu pomsty.

To, co se mu zdálo rájem, bylo ve skutečnosti peklo. Peklo propracované do posledního detailu. Lidé, kteří v něm žili, ani nebyli lidmi, jen ubohými existencemi zbavenými smyslu života. Rozbitím přístrojů by nic nevyřešil. Pokud chtěl něco podniknout, musel zasáhnout kořeny této zvrácené společnosti, ne pouze její důsledky. A vypracovat účinný plán nebylo dílem okamžiku, to chtělo čas. Ustlal si tedy v jedné z nepoužívaných místností a odložil pomstu na následující den.

Do zámku se vydal teprve třetího dne v noci, když si byl jist, že se jeho tělo zbavilo posledních zbytků drogy. Stále ještě nebyl rozhodnut, co udělá a jestli vůbec něco udělá, protože když uvažoval o podmínkách života na Ramise a porovnával je s poměry na Orrianě, nedokázal si s jistotou říci, která z těch dvou planet je horší.

V každém případě chtěl navštívit kněžnu. Nevěděl, jestli si s ní má jen pohovořit a povědět jí o jiných světech, aby ji přiměl přemýšlet o všem, co tady ztrácí, nebo ji surově znásilnit a pomstít se tak za pokoření, jehož se mu jejím přičiněním dostalo. Uvažoval i o tom, že ji zabije. Ale nakonec si neochotně přiznal, že ji touží ještě jednou spatřit a pokochat se její krásou, přestože se za ní skrývalo tolik špatnosti. Ale byla to vůbec špatnost, když ji k tomu odmláčka vychovávali? A když je celá společnost taková už půl tisíciletí?

V prvním poschodí ho dohonal komorník. "Vítejte mezi námi!" uchopil ho za paži. "Nebylo to ani tak hrozné, vidíte!"

Buďte rád, od té chvíle máte po starostech!"

"Nesahej na mě, kastráte!" utrl se na něho Ben. "Ve kterém pokoji bydlí Ellisen?"

Komorník překvapeně zamrkal. "Třetí dveře od konce vpravo," odpověděl. Když mu došlo, jak byl osloven, zčervenal. "Co si to dovoluujete!"

"Tohle!" řekl Ben a zasadil mu tvrdou ránu do brady.

Komorník tlumeně hekl a svezl se na zem jako pytel brambor.

Ben ho odtáhl do salónku s obrazy kněžen. Tam ho svázal, vložil mu do úst roubík a strčil ho do truhly se závěsy. Víko nechal pootevřeno, aby se neudusil.

Nyní byla na řadě kněžna.

Zastavil se před jejími dveřmi. Uvažoval, jestli má zaklepat nebo k ní vpadnout bez varování jako anděl pomsty.

Vtom ho napadlo něco jiného a místo ke kněžně vklouzl do pokoje komorné.

Ellisen si právě rozčesávala vlasy. "Bene!" zvolala a vrhla se mu kolem krku. "Můj Bene!" Vtiskla mu veliký polibek a soucítěně mu přejela prsty po tváři. "Bolelo to moc?"

"Vůbec nic mě nebolelo," usmál se a rovněž ji políbil.

Užasle na něho pohlédla a oči se jí rozhořely novou nadějí. "Jak to, že mluvíš tak hlubokým hlasem?"

"Protože jsem díky tobě stále normální a zdravý muž!"

"Ach, Bene!" vrhla se mu znovu kolem krku. "Já jsem tak šťastná!"

"Vyvázl jsem v poslední chvíli!"

"Musíš mi to všechno vyprávět! Sedni si na moment, chvíličku počkej, musím zamknout, aby nás někdo nepřekvapil!"

Potom se mu posadila na klín a zadívala se na něho svými mandlovými očima. A když mu začala rozepínat knoflíky u košile, bylo mu jasné, že se k vyprávění tak brzy nedostanou.

Nad obzorem se objevily první červánky, Ellisen se slastně protáhla a schoulila se Benovi v náruči. "Ani nevíš, jak je krásné být ženou, která m opravdového muže!"

"Kde jsou všichni mladí muži? Neviděl jsem žádného chlapce."

Udiveně zamrkala. "Ptáš se, jako bys tu byl první den. Hned po narození je přece odeberou matkám a vychovávají ve zvláštních táborech. Jakmile dospějí, odvázejí je jednoho po druhém do kostelů a tam jim provedou tu hroznou věc."

Odmlčela se a sklopila oči: "A nám ženám vlastně taky."

"Co jsi mi to dala za pilulku?"

"Nevím. Všimla jsem si, že kněžna si ji bere před každým zasvěcením, zřejmě pro případ, kdyby si jeptišky popletly poháry nebo kdyby ji nalily víno určené mužům. Usoudila jsem, že by ti mohla pomoci."

"Zachránila jsi mi tím život. Kdyby se jim ta operace podařila, asi bych se oběsil."

"Možná by ti už bylo všechno jedno. Budeš muset jít, Bene, aby tě nikdo neviděl."

Oblékl se.

Ellisen vstala a doprovodila ho ke dveřím. "Mám tě ráda, Bene! Buď na sebe opatrný!"

"Dám si na sebe pozor. Nechceš jít se mnou?"

"Kam bych s tebou měla jít? Vždyť je to všude stejné!"

"Pojď se mnou, Ellisen. Půjdeme spolu někam daleko, daleko odtud. Dál, než si umíš představit."

"Celý svět je takový. Nemá to smysl."

"Já nejsem z vašeho světa."

"A odkud? Spadl jsi z nebe?"

"Přiletěl jsem z jiné planety."

"Proto tolika věcem nerozumíš!"

"Z vašeho světa jsem viděl jen tento ostrov. Nic víc."

"Hm," řekla a pak se zeptala: "A je ten tvůj svět lepší?"

Její otázka ho zaskočila. Vybavil si Zemi plnou velkých lidí a problémy, které s nimi měl. Se stejnými problémy by se musela potýkat i Ellisen. "Nevím, jestli je lepší," odpověděl po pravdě. "Je jiný. Nedá se srovnávat."

Zamyslela se a potom pomalu zavrtěla hlavou. "Zůstanu tady, Bene. Postarám se, aby se to u nás změnilo. Aby ženy byly opravdovými ženami a měly opravdové muže."

"Sama nic nezmužeš."

"Já nejsem sama. V horách jsou muži, kteří uprchli z táborů. A ženy, co jim pomáhají. I na pevnině je jich hodně. Jenže se o nich nesmí mluvit."

"Co se stane s ženami, které poznaly opravdového muže?"

"Jestli si to neumíš představit, nechtěj to vědět."

"Pověz mi to."

"Jsou naraženy na kůl. Tím nejhroznějším způsobem."

"Ale to se může stát i tobě!" zhrozil se. "Musíš utéci se mnou, Ellisen!"

"Ne, Bene, zůstanu tady. A ty běž, začíná svítat."

Vzal její obličej do dlaní, aby ji políbil. "Budu na tebe vzpomínat, Ellisen."

"Já na tebe taky, Bene. Ale teď už vážně běž, nebo se rozbřečím, a to se přece na ženu nehodí. A dej si pozor, ať tě nikdo nevidí."

Na chodbě nespátřil živou duši. Zastavil se u kněžniny komnaty v pokušení vstoupit dovnitř a vyrovnat si s ní účty. Pak si to rozmyslel a zašel do salónku s obrazy. Pomohl komorníkovi z truhly, důrazně mu vysvětlil, co se mu stane, jestliže prozradí, že ho tady viděl, a aby dodal svým slovům váhu, rozřízl mu nožem předloktí. Rána vypadala ošklivě a hodně krvácela, ale nebyla nebezpečná. Ben se odhodlal k tomuto kroku velice nerad, ale musel to udělat, protože na tom závisel Ellisenin život.

Potom se vyplížil ze zámku. Neodcházelo se mu lehce. Uvědomoval si, že už sotva někde najde ženu, která by se vyrovnala Ellisen, a bylo toho ještě hodně, o čem by si s ní chtěl promluvit. Zajímalo ho, kdo hlídá tábory s mladými muži, jak ženy řeší prázdnotu v citové oblasti a zda jsou skutečně tak nevědomé, jak se zdají. Chtěl znát desítky jiných věcí, ale zároveň si uvědomoval, že zůstat na této planetě obnáší pro muže obrovské riziko. Stal by se štvancem, který neustále přechá před ženami na koních a musí počítat s tím, že ho jednoho dne dopadnou, odvedou do chrámu a zbaví mužnosti.

A i kdyby se mu nakrásně podařilo unikat jim tak dlouho, dokud se poměry na planetě nezmění, nemohl si být jist, že nový pořádek bude lepší.

Ještě téhož dopoledne z Ramisy odletěl, protože už věděl, kde má ženu pro sebe hledat. Nasměroval autopilota k Zemi, a aby mu cesta rychleji uběhla, vzal si prášek na spaní.

* * *

Probudilo ho vytrvalé zvonění.

Otevřel oči. Udiveně se rozhlédl, protože nechápal, kde je a jak se do tohoto těsného prostoru dostal.

"To stačilo, Kingu," uslyšel ve sluchátkách. "Pro dnešek končíme."

Poznal Fantadreamův hlas.

"Jasně," odpověděl. Odložil přílbu a sešel do přízemí. Na schodech se mimoděk podíval na hodinky. Ukazovaly poledne.

U baru se vyšplhal na stoličku a zabubnoval prsty na pult. "Dal bych si pivo. Ale nezvládnou ho celé."

"Tak si ho vezmeme napůl," řekl Fantadream a rozlil plechovku do dvou sklenic. Proti malým lidem na planetách vypadal jako dobrácký obr z pohádek. "Jaké to bylo?"

"Ušlo to," řekl Ben neurčitě.

"Poprvé je z toho každý trochu na větvi. Ale až se naučíš řídit své představy, bude to perfektní. V dobré knížce při prvním čtení taky všechno nepochytíš."

"To je pravda. Zrovna nedávno jsem vzal do ruky knížku, kterou jsem kdysi četl. A objevil jsem v ní moře nových věcí."

"Vidíš. Tak se k nám přijď zase někdy podívat, ať víš, jaké to doopravdy je. Jo, a abych nezapomněl. Tady máš složenku, ať si o ni nemusíš psát. Už jsem ti ji vyplnil, stačí zaplatit."

"Díky," řekl Ben. Schoval ji do kapsy, obrátil do sebe zbytek piva a vyšel na ulici.

Před vilou se zastavil. Ve výloze byly stále tytéž reklamy – Fantastické sny podniku Fantadream vás zbaví starostí! Splní vám nejtajnější přání!

Možná, pomyslel si Ben. Jenže sny jsou sny a život je život. S ním žádný sen nic neudělá. Když je člověk trpaslíkem,

žádný sen mu nepomůže. Buď s tou ranou dokáže žít, nebo se z něj stane cvok. Jiná možnost není. Tak raději žádné fantastické sny.

Otočil se a zamířil k zastávce autobusu.

Míjeli ho lidé. Velcí lidé. Jedni šli pomalu, jiní spěchali. Někteří na něm na okamžik spočinuli pohledem, ale jinak si ho nevšímali. Chovali se k němu, jako by patřil mezi ně. Jako by na něm nebylo nic zvláštního.

Přešel na druhou stranu ulice. Ani tady si ho lidé nijak zvlášť nevšímali. Brali ho, jako by byl normální.

Najednou cítil, že je mu mezi nimi dobře. Začal si pískat veselou písničku, což nikdy předtím na ulici neudělal. A kdyby se nestyděl, možná by si i začal zpěvovat.

Na zastávce ho jakési děvče zatahalo za rukáv. "Pane, proč jste tak maličký?" zeptalo se zvědavě.

"Ale, Mary," napomenula ji matka. "Takhle se přece nesmíš ptát! To se nedělá!"

"Jen ji nechte," usmál se Ben a pohládl děvčátko po vlasech. "Málo jsem vyrostl, víš? Asi proto, že jsem málo jedl."

"Tak to já budu jíst hodně, abych byla velká jako moje máma!" odpověděla holčička. "Na shledanou!"

Potom přijel autobus do New Jersey.

Ben do něho nastoupil a rozjel se za Mabel Johnsonovou, malou černoškou, která mu tolikrát psala, aby ji zase navštívil. Přivítala ho s rozzářenýma očima a té noci byla ohnivější než kdykoli předtím.

Do svého bytu se už nevrátil.

KONEC

Doslov autora

Povídka "Trpaslík" je prvním textem, v němž se Benjamin King objevil. Psal jsem ji někdy v první polovině osmdesátých let a Zdeněk Rampas si tehdy posteskl, že je škoda, že jsem podivnou ramiskou společnost nerozvedl podrobněji. Vrátil jsem se k námětu po více než patnácti letech. Když jsem psal Hvízd birny, usoudil jsem, že pro sérii Kingových dobrodružství není možné použít trpaslíka ani virtuální realitu. Postiženého človíčka jsem proměnil v agenta pro výzkum a rozvoj mimozemských humanoidních civilizací. V tom okamžiku jsem měl námět na nejméně šest románů (které mám v počítači v různém stadiu rozpracovanosti), k tomu nepochybně přijdou další. Variace pozemských diktatur jsou takřka nevyčerpatelné a diktatorní tendence v nás, lidech, ještě nevyčerpatelnější - touha dobýt a ovládnout za každou cenu je u některých jedinců našeho druhu neukojitelná.